

O MĚKKÉM SRDCI PANÍ RUSKY

Jan Neruda

Velš Josef, kupec, byl z nejzámožnějších obchodníků malostranských. Myslím, že měl v krámě svém vůbec vše, co plodí Indie i Afrika, od sladkého dřeva a pálené slonové kosti na leštadlo až k zlatému prášku. Také byl jeho krám na náměstí po celý den jak by nabil. Pan Velš byl v krámě celý den, vyjímaje v neděli čas velkých služeb božích v chrámě svatého Víta a pak dobu některých velkých parád, jež měly pražské sbory měštanské, neboť pan Velš byl ostrostřelec, první setnina, první tlupa, třetí muž vždy od pana lajtnanta Nedomy vpravo. V krámě byl by rád obsloužil všechny přicházející sám, ač měl tu dva mládence a dva učedníky, a koho nemohl obsloužit, pozdravil, zakýval, usmál se. Pan Velš usmíval se vlastně pořád, v krámě, na ulici, v kostele, všude, obchodní úsměv byl se mu vryl v lícní svaly a nemohl již z nich ven. Milá figurka, nevelký, tlustý, s hlavičkou stále se potřásající a s tím úsměvem. V krámě v placaté čepici a s koženou kupeckou zástěrou, na ulici v dlouhatánském modrém kabátě se zlatými knoflíky a v baňatém cylindru. Měl jsem jistou titěrnou představu o panu Velši. V domácnosti jeho nebyl jsem za jeho živobytí nikdy, ale kdykoli jsem si ho myslil, jak vypadá as doma, byl obraz vždy stejný: pan Velš sedí bez čepice, ale v zástěře u stolu, před nim stojí talíř kouřící se polívky, loket má pan Velš opřený o stůl a ruka drží nabranou lžici uprostřed mezi talířem a úsměvnými ústy, a tak tu sedí Jakoby vytesán a lžice se nehne ani sem, ani tam. Hloupá představa, to vím.

Ale v době, kdy naše povídka počíná - dne 3. května 184* o 4. hodině odpolední -, nebyl pan Velš už ani živ. Ležel nad krámem v prvním patře, v parádním svém pokoji a v krásné truhle. Víko nebylo ještě přikryto - pan Velš usmíval se ještě po smrti a při zatlačených očích.

Na čtvrtou hodinu určen byl funus. Umrličí vůz, takzvaný "třapcový", stál již na náměstí před domem. Také tu stála setnina měštanských ostrostřelců i s hudbou.

Parádní pokoj byl skoro plný, samé malostranské honorace. To se vědělo, že mikulášský pan farář s asistencí přijde trochu později, jakož bylo obyčejem u každého váženějšího souseda, aby se neřeklo, že se s ním pospíchá z brány ven. V pokoji bylo dusno. Odpolední slunce sem pralo a lámalo se ve velkých zrcadlech, velké voskové svíce kolem katafalku plály žlutě a čadily, horký vzduch byl nasycen čadem, zápachem čerstvě lakované černé truhly a tříštěk pod mrtvolou, snad také již zápachem z mrtvol. Panovalo ticho, lidé jen šeptali. Plačících nebylo, nezůstavitl pan Velš bližších příbuzných a vzdálenější říkají vždy: "Jen kdybych se moh vyplakat - ale nemám slz, kdyby mně to srdce utrhlo." - "Ano, ano, to je ale tím horší."

Teď vstoupila do pokoje paní Ruska. Vdova po nebožtíkovi Rusovi, hostinském v zahradě Gráfovské, kde bývaly nejkrásnější kanonýrské bály. Poněvadž do toho vlastně nikomu nic není, podotknu zde jen mimochodem, co se vyprávělo o ovdovění paní Rusky. Tenkrát byla u každého dělostřeleckého pluku zvláštní setnina bombardérů, mladí, buclatí hoši, krev a mlíko. Tu setninu prý pan Rus naprosto nenáviděl, prý nějak kvůli své ženušce, a jednou ho strašně proto zbili. Ale jak praveno, nikomu do toho nic není. Paní Ruska jedla vdoví

chléb svůj již na pětmečítma let, žila bezdětna v domě svém na Selském trhu, a kdyby se byl někdo zeptal, co pořád dělá, bylo by se odpovědělo: Chodí na funusy.

Paní Ruska se protlačila až ku katafalku. Padesátnice, ale statná paní nadprostřední výšky. Z ramenou ji splývala hedvábná černá mantila, černý, světle zelenými stuhami ozdobený čepec vroubil její kulatou a upřímnou tvář. Hnědé její oči zahleděly se do tváře nebožtíkovy. Zatrhlo jí to obličejem, rty se jí začly chvít, bohaté slzy vyhrkly. Těžce zaštkala.

Utřela si bílým šátkem rychle oči i ústa. Teď pohlédla na sousedky vpravo a vlevo. Vlevo stála voskářka paní Hirtová a modlila se z knížky. Vpravo stála nějaká slušně oblečená panička, kterou paní Ruska neznala; byla-li, jak se podobalo, z Prahy, musila být odněkud za vodou. Oslovila ji, to se rozumí, že po německu, neboť v národním ohledu byla Malá Strana tenkrát skutečně levou Prahou.

"Dej mu pánbůh věčnou slávu," pravila paní Ruska, "jako by byl živ tu leží a usmívá se," a zase stírala řinoucí se slzy. "šel a nechal nás tu - nechal tu také všecku svou zámožnost - smrt je zlodějka, je."

Neznámá paní neodpovídala.

"Jednou jsem byla také na židovském pohřbu," pokračovala pološeptem paní Ruska, "ale to není hezké. Všechna zrcadla jsou zavěšena, aby prý neviděli mrtvolu, ať se obrátí kam chtějí. Takhle je to líp, nebožtíka v truhle je vidět pěkně ze všech stran - já bych řekla, že ta truhla stojí dvacet zlatých v stříbře, to je krása! Ale zasloužil si jí, dobrák, jako by se na nás i z toho zrcadla usmíval. Pranic ho smrt nezměnila, jen trochu ho natáhla - jako by byl živ, že?"

"Já pana Velše zaživa neznala," mínila cizí panička.

"Ne? O já, já tuze dobře. Ještě co svobodného, a také ženu jeho ještě co svobodnou, dej ji pánbůh nebe! Vidím ji jako dnes, když měli svatbu, - plakala od božího rána - prosím, plakat celý den, když má člověk devět let už s mužským známost! Hloupé, ne? Ten si na ni vyčekal, devět let, moh radš čekat ještě devětkrát devět. Ta byla! Povídám, protivná byla. Ze všech byla nejrozumnější a nejkrásnější a hospodářství nerozuměla žádná jako ona; na trhu se smlouvala hodinu o grešli, při prádle upřela chudé podělkyni vždycky nějakou putnu vody a děvečky se u ní nikdy nenajedly. A Velš, ten měl lázně! Měla jsem dvě děvečky po sobě od nich a vím všecko. Minutu neměl pokoje. Že prý je jenom proto pořádný, že se jí bojí, a že prý jí jen proto neodmlouvá, aby se zlobila tím více. Víte, ona byla, jak říkáme, romantická, a chtěla, aby ji celý svět litoval. Pořád si naříkala, jak ji muž trýzní. Kdyby ji byl muž ze zlosti otrávil, byla by bývala ráda, a kdyby se byl muž sám oběsil, taky, alespoň by ji svět litoval."

Paní Ruska pohlédla zas k neznámé své sousedce. Ale neznámá tu víc nestála. V ohni svém nebyla paní Ruska ani zpozorovala, že sousedka její zapaluje se v tváři vždy víc a víc a že uprostřed její řeči odstoupila od ní. Nyní rozmlouvala neznámá v pozadí pokoje se suchým panem Uhmühlem, oficiálem u zemské účtárny, příbuzným pana Velše.

Paní Ruska zahleděla se zas na němou tvář nebožtíkovy. Zase se jí začly rty pozachvívat, slza jí vyprýštěla z oka.

"Nebožák," pravila hezky nahlas k voskářce paní Hirtové, "ale on je na všechno trest boží, na všechno. Vždyť on také nebyl poctivý, nechme to! Kdyby si byl vzal chudou Tonda, s kterou měl přec dítě -"

"Zdráva v májové noci na koštěti přijela?" zasípalo to hlasitě za ní a kostnatá ruka mužská položila se jí na rameno. Všichni přítomní trhli sebou a hleděli na paní Rusku a pana Uhmühla, který se teď postavil před ní. Natáhnul ruku ke dveřím a velel svým sípavým, ale pronikavým hlasem: "Ven!"

"Copak je tam!" tázal se ode dveří druhý pan Uhmühl, tehdejší malostranský policejní komisař. Holá kostra, suchan jako jeho bratr.

"Tady ta čarodějnice se sem vetřela a pomlouvá mrtvé. Má jazyk jako meč."

"Tedy ji bácni přes pochvu!"

"To ona dělá při každém funuse," znělo z několika stran.

"Už svedla rámusy i na svatém poli!"

"Jenom honem ven," velel pan komisař a chopil paní Rusku za ruku. Paní Ruska šla štkajíc ja ko dítě.

"Takový škandál - a při tak krásném funuse," mínili zůstalí.

"Teď ticho!" velel pan komisař paní Rusce v předpokoji, neboť právě ubírali se kolem farář a kaplani. Pak ji vedl ke schodům. Paní Ruska snažila se sice vypravit nějaké slovo ze sebe, ale pan komisař vedl ji neúprosně dál až před dům. Zde kývnul na policejního strážníka: "Dovedte tu ženu až k jejímu bytu, aby nedělala při funuse ostudu!"

Paní Ruska byla zapálena jako pivoňka, ani nevěděla víc, co se s ní děje.

"Škandál - a tak krásný funus!" hlučelo teď zas dole na náměstí.

Páni Uhmühlové, synové pana Uhmela, městského písaře, vnukové pana Uměla, barvíře, byli, jak vidět, tuze přísní páni. A proti paní Rusce zavládla dnes nevole malostranská, řekl bych světová, kdyby Malá Strana, jakž bych co rodák přál, pokrývala svět celý.

Následujícího dne byla paní Ruska obeslána na komisariát v Mostecké ulici.

Tam bývalo živo. Když v létě úřadovali při otevřených oknech, bylo je slyšet přes celou ulici. Spouštěli na každého plnými stavidly, tenkrát ještě nebylo toho zdvořilého zacházení, které teď každý policejní výkon zajisté kráslí. Často se tam pod okny na chodníku zastavoval Josef harfenista, známý revolucionář malostranský. A když některý z nás mladíků šel kolem a na něho se podíval, mrknul Josef, ukázal palcem nad sebe a řekl s klidným úsměvem: "Štěkají." Doufám, že v tom nebyl dešpekt, že hleděl Josef jen se vyjádřit slovem co možná plastickým.

A tam stála v mantile a čepci se zelenými stuhami o polednách dne 4. května roku 184* paní Ruska před přísným panem komisařem.

Byla zdrcena, hleděla k zemi, neodpovídala. A když pan komisař přísnou svou řeč skončil a jí řekl: "Neopovažte se už jaktěživa na nějaký funus! - Teď můžete jít!" - šla. Tenkrát ovšem mohl pan komisař zapovědít i umřít, jakžpak teprv chodit na pohřby.

Když vyšla z kanceláře, podíval se pan komisař na nižšího ouřadníka a prál s úsměvem:

"Ona za to ani nemůže. Je jako pila, rozřeže, co se jí podloží!" "Měla by platit daň ve prospěch hluchoněmých!" mínil nižší.

Zasmáli se hlasitě a byli oba zas v dobré míře.

Ale paní Ruska dlouho se nemohla dodělat bývalé dobré míry své. Konečně ji našla.

As po půl roce vystěhovala se ze svého domu a najala sobě byt zrovna vedle Ujezdské brány. Tady musel každý funus kolem. A když šel jakýkoli, vyšla dobrá paní Ruska vždycky před

dům a srdečně plakala. Velš Josef, kupec, byl z nejzámožnějších obchodníků malostranských. Myslím, že měl v krámě svém vůbec vše, co plodí Indie i Afrika, od sladkého dřeva a pálené slonové kosti na leštidlo až k zlatému prášku. Také byl jeho krám na náměstí po celý den jak by nabil. Pan Velš byl v krámě celý den, vyjímaje v neděli čas velkých služeb božích v chrámě svatého Víta a pak dobu některých velkých parád, jež měly pražské sbory měšťanské, neboť pan Velš byl ostrostřelec, první setnina, první tlupa, třetí muž vždy od pana lajtnanta Nedomy vpravo. V krámě byl by rád obsloužil všechny přicházející sám, ač měl tu dva mládence a dva učedníky, a koho nemohl obsloužit, pozdravil, zakýval, usmál se. Pan Velš usmíval se vlastně pořád, v krámě, na ulici, v kostele, všude, obchodní úsměv byl se mu vryl v lícní svaly a nemohl již z nich ven. Milá figurka, nevelký, tlustý, s hlavičkou stále se potřásající a s tím úsměvem. V krámě v placaté čepici a s koženou kupeckou zástěrou, na ulici v dlouhatánském modrém kabátě se zlatými knoflíky a v baňatém cylindru. Měl jsem jistou titěrnou představu o panu Velši. V domácnosti jeho nebyl jsem za jeho živobytí nikdy, ale kdykoli jsem si ho myslil, jak vypadá as doma, byl obraz vždy stejný: pan Velš sedí bez čepice, ale v zástěře u stolu, před nim stojí talíř kouřící se polívky, loket má pan Velš opřený o stůl a ruka drží nabranou lžici uprostřed mezi talířem a úsměvnými ústy, a tak tu sedí Jakoby vytesán a lžice se nehne ani sem, ani tam. Hloupá představa, to vím.

Ale v době, kdy naše povídka počíná - dne 3. května 184* o 4. hodině odpolední -, nebyl pan Velš už ani živ. Ležel nad krámem v prvním patře, v parádním svém pokoji a v krásné truhle. Víko nebylo ještě přikryto - pan Velš usmíval se ještě po smrti a při zatlačených očích.

Na čtvrtou hodinu určen byl funus. Umrlí vůz, takzvaný "třapcový", stál již na náměstí před domem. Také tu stála setnina měšťanských ostrostřelců i s hudbou.

Parádní pokoj byl skoro plný, samé malostranské honorace. To se vědělo, že mikulášský pan farář s asistencí přijde trochu později, jakož bylo obyčejem u každého váženějšího souseda, aby se neřeklo, že se s ním pospíchá z brány ven. V pokoji bylo dusno. Odpolední slunce sem pralo a lámalo se ve velkých zrcadlech, velké voskové svíce kolem katafalku plály žlutě a čadily, horký vzduch byl nasycen čadem, zápachem čerstvě lakované černé truhly a tříštěk pod mrtvolou, snad také již zápachem z mrtvoly. Panovalo ticho, lidé jen šeptali. Plačících nebylo, nezůstavitl pan Velš bližších příbuzných a vzdálenější říkají vždy: "Jen kdybych se moh vyplakat - ale nemám slz, kdyby mně to srdce utrhlo." - "Ano, ano, to je ale tím horší."

Ted' vstoupila do pokoje paní Ruska. Vdova po nebožtíkovi Rusovi, hostinském v zahradě Gráfovské, kde bývaly nejkrásnější kanonýrské bály. Poněvadž do toho vlastně nikomu nic není, podotknu zde jen mimochodem, co se vyprávělo o ovdovění paní Rusky. Tenkrát byla u každého dělostřeleckého pluku zvláštní setnina bombardérů, mladí, buclatí hoši, krev a mlíko. Tu setninu prý pan Rus naprosto nenáviděl, prý nějak kvůli své ženušce, a jednou ho strašně proto zbili. Ale jak praveno, nikomu do toho nic není. Paní Ruska jedla vdoví chléb svůj již na pětmečítma let, žila bezdětna v domě svém na Selském trhu, a kdyby se byl někdo zeptal, co pořád dělá, bylo by se odpovědělo: Chodí na funusy.

Paní Ruska se protlačila až ku katafalku. Padesátnice, ale statná paní nadprostřední výšky. Z ramenou ji splývala hedvábná černá mantila, černý, světle zelenými stuhami

ozdobený čepec vroubil její kulatou a upřímnou tvář. Hnědé její oči zahleděly se do tváře nebožtíkovy. Zatrhlo jí to obličejem, rty se jí začly chvít, bohaté slzy vyhrkly. Těžce zaštkala.

Utřela si bílým šátkem rychle oči i ústa. Teď pohlédla na sousedky vpravo a vlevo. Vlevo stála voskářka paní Hirtová a modlila se z knížky. Vpravo stála nějaká slušně oblečená panička, kterou paní Ruska neznala; byla-li, jak se podobalo, z Prahy, musila být odněkud za vodou. Oslovila ji, to se rozumí, že po německu, neboť v národním ohledu byla Malá Strana tenkrát skutečně levou Prahou.

"Dej mu pánbůh věčnou slávu," pravila paní Ruska, "jako by byl živ tu leží a usmívá se," a zase stírala řinoucí se slzy. "šel a nechal nás tu - nechal tu také všecku svou zámožnost - smrt je zlodějka, je."

Neznámá paní neodpovídala.

"Jednou jsem byla také na židovském pohřbu," pokračovala pološeptem paní Ruska, "ale to není hezké. Všechna zrcadla jsou zavěšena, aby prý neviděli mrtvolu, ať se obrátí kam chtějí. Takhle je to líp, nebožtíka v truhle je vidět pěkně ze všech stran - já bych řekla, že ta truhla stojí dvacet zlatých v stříbře, to je krása! Ale zasloužil si jí, dobrák, jako by se na nás i z toho zrcadla usmíval. Pranic ho smrt nezměnila, jen trochu ho natáhla - jako by byl živ, že?"

"Já pana Velše zaživa neznala," mínila cizí panička.

"Ne? O já, já tuze dobře. Ještě co svobodného, a také ženu jeho ještě co svobodnou, dej ji pánbůh nebe! Vidím ji jako dnes, když měli svatbu, - plakala od božího rána - prosím, plakat celý den, když má člověk devět let už s mužským známost! Hloupé, ne? Ten si na ni vyčekal, devět let, moh radš čekat ještě devětkrát devět. Ta byla! Povídám, protivná byla. Ze všech byla nejrozumnější a nejkrásnější a hospodářství nerozuměla žádná jako ona; na trhu se smlouvala hodinu o grešli, při prádle upřela chudé podělkyni vždycky nějakou putnu vody a děvečky se u ní nikdy nenajedly. A Velš, ten měl lázně! Měla jsem dvě děvečky po sobě od nich a vím všecko. Minutu neměl pokoje. Že prý je jenom proto pořádný, že se jí bojí, a že prý jí jen proto neodmlouvá, aby se zlobila tím více. Víte, ona byla, jak říkáme, romantická, a chtěla, aby ji celý svět litoval. Pořád si naříkala, jak ji muž trýzní. Kdyby ji byl muž ze zlosti otrávil, byla by bývala ráda, a kdyby se byl muž sám oběsil, taky, alespoň by ji svět litoval."

Paní Ruska pohlédla zas k neznámé své sousedce. Ale neznámá tu víc nestála. V ohni svém nebyla paní Ruska ani zpozorovala, že sousedka její zapaluje se v tváři vždy víc a víc a že uprostřed její řeči odstoupila od ní. Nyní rozmlouvala neznámá v pozadí pokoje se suchým panem Uhmühlem, oficiálem u zemské účtárny, příbuzným pana Velše.

Paní Ruska zahleděla se zas na němou tvář nebožtíkovu. Zase se jí začly rty pozachvívat, slza jí vyprýštěla z oka.

"Nebožák," pravila hezky nahlas k voskářce paní Hirtové, "ale on je na všechno trest boží, na všechno. Vždyť on také nebyl poctivý, nechme to! Kdyby si byl vzal chudou Tonda, s kterou měl přec dítě -"

"Zdráva v májové noci na koštěti přijela?" zasípalo to hlasitě za ní a kostnatá ruka mužská položila se jí na rameno. Všichni přítomní trhli sebou a hleděli na paní Rusku a pana Uhmühla, který se teď postavil před ní. Natáhnul ruku ke dveřím a velel svým sípavým, ale pronikavým hlasem: "Ven!"

"Copak je tam!" tázal se ode dveří druhý pan Uhmühl, tehdejší malostranský policejní komisař. Holá kostra, suchan jako jeho bratr.

"Tady ta čarodějnice se sem vetřela a pomlouvá mrtvé. Má jazyk jako meč."

"Tedy ji bácni přes pochvu!"

"To ona dělá při každém funuse," znělo z několika stran.

"Už svedla rámusy i na svatém poli!"

"Jenom honem ven," velel pan komisař a chopil paní Rusku za ruku. Paní Ruska šla štkajíc ja ko dítě.

"Takový škandál - a při tak krásném funuse," mínili zůstali.

"Teď ticho!" velel pan komisař paní Rusce v předpokoji, neboť právě ubírali se kolem farář a kaplani. Pak ji vedl ke schodům. Paní Ruska snažila se sice vypravit nějaké slovo ze sebe, ale pan komisař vedl ji neúprosně dál až před dům. Zde kývnul na policejního strážníka: "Dovedte tu ženu až k jejímu bytu, aby nedělala při funuse ostudu!"

Paní Ruska byla zapálena jako pivoňka, ani nevěděla víc, co se s ní děje.

"Škandál - a tak krásný funus!" hlučelo teď zas dole na náměstí.

Páni Uhmühlové, synové pana Uhmela, městského písaře, vnukové pana Uměla, barvíře, byli, jak vidět, tuze přísní páni. A proti paní Rusce zavládla dnes nevole malostranská, řekl bych světová, kdyby Malá Strana, jakž bych co rodák přál, pokrývala svět celý.

Následujícího dne byla paní Ruska obeslána na komisariát v Mostecké ulici.

Tam bývalo živo. Když v létě úřadovali při otevřených oknech, bylo je slyšet přes celou ulici. Spouštěli na každého plnými stavidly, tenkrát ještě nebylo toho zdvořilého zacházení, které teď každý policejní výkon zajisté krásí. Často se tam pod okny na chodníku zastavoval Josef harfenista, známý revolucionář malostranský. A když některý z nás mladíků šel kolem a na něho se podíval, mrknul Josef, ukázal palcem nad sebe a řekl s klidným úsměvem: "Štěkají." Doufám, že v tom nebyl dešpekt, že hleděl Josef jen se vyjádřit slovem co možná plastickým.

A tam stála v mantile a čepci se zelenými stuhami o polednách dne 4. května roku 184* paní Ruska před přísným panem komisařem.

Byla zdrcena, hleděla k zemi, neodpovídala. A když pan komisař přísnou svou řeč skončil a jí řekl: "Neopovažte se už jaktěživa na nějaký funus! - Teď můžete jít!" - šla. Tenkrát ovšem mohl pan komisař zapovědít i umřít, jakžpak teprv chodit na pohřby.

Když vyšla z kanceláře, podíval se pan komisař na nižšího ouřadníka a prál s úsměvem:

"Ona za to ani nemůže. Je jako pila, rozřeže, co se jí podloží!" "Měla by platit daň ve prospěch hluchoněmých!" mínil nižší.

Zasmáli se hlasitě a byli oba zas v dobré míře.

Ale paní Ruska dlouho se nemohla dodělat bývalé dobré míry své. Konečně ji našla.

As po půl roce vystěhovala se ze svého domu a najala sobě byt zrovna vedle Oujezdské brány. Tady musel každý funus kolem. A když šel jakýkoli, vyšla dobrá paní Ruska vždycky před dům a srdečně plakala.